

også begrænset, hvor mange af dem der taler fransk. Dette er på ingen måde sagt nedværdigende, men de danske soldater er rent faktisk uddannet til at få deres kommandoer på engelsk.

Jeg er helt opmærksom på, at der er franskmænd, der kan tale engelsk. De gør det nødt, men jeg kan ikke se andet, end at der må komme et problem, selv om de 65 mand skal være under en gruppe franskmænd på 1.000. Gad vide, om ikke de ville give sig til at tale fransk i stedet for at tale engelsk, som de danske soldater har lært at de skal gøre.

O.k., det er selvfølgelig et lille problem, men hvorfor i alverdens riger og lande skal vi sende 65 danske soldater ned til Albanien? Hvorfor ikke bruge den mulighed, Danmark har? Jeg kigger på udenrigsministeren nu, for udenrigsministeren er rent faktisk formand for OSCE, og jeg vil gerne komplimentere udenrigsministeren for, at han var hurtigt fremme og sige, at vi var nødt til at gøre noget, dengang det hele brød sammen i Albanien.

Vi var alle sammen enige om, at der skulle gøres noget. Men hvad er det, der skal gøres? Er det lykkedes for OSCE at få de forskellige partier og fraktioner til at tale sammen? Ja, så vidt vi har hørt også i debatten i dag, er det ikke lykkedes.

Så vidt vi har hørt, er det faktisk det modsatte, der er tilfældet, således at selv OSCE nu bliver taget til indtægt for, at de lytter mere til, hvad præsident Berisha siger, end hvad de, der rent faktisk trygler om at få noget assistance, siger og mener. Og jeg taler her om hele syden – for ikke at tale om den nordlige del. De har også prøvet på at få fat i ledelsen af OSCE for at sige: Må vi ikke godt tale med jer, må vi ikke godt prøve at finde frem til en fornuftig politisk løsning? Det eneste kardinalpunkt er, at vi ikke kan acceptere den præsident, som har ødelagt så meget for Albanien, og som selv OSCE har måttet erkende har lavet valgsvindler, så det basket.

Derfor har jeg også her i dag spurgt udenrigsministeren, og jeg vil gerne gentage det: Er der ikke stadig en mulighed for, at Danmark tager teten og siger: Jo, vi har formandskabet. Jo, vi vil gerne prøve at lave en konference med deltagelse af alle parter i Albanien og så tage en masse OSCE-lande med os, inklusive Rusland, for ligesom at sige, at her vil de blive tvunget til at sætte sig ned og prøve på at finde en løsning.

Alternativet er – og det er jeg virkelig oprigtig bange for – at pludselig bliver OSCE skreget ud af hele Albanien som værende i lommen på præsident Berisha. Og hvis vi ikke har haft problemer med Albanien før, får vi det lige præcis på det tidspunkt.

Men nu er det jo de her 65 soldater, vi skal tale om. Lad mig starte med at sige: Fremskridtspartiet har den dybeste respekt for de danske soldater, der tager den tørn at gå ind i den internationale brigade. Vi har den dybeste respekt for de unge danskere, der rent faktisk yder en kæmpeindsats, og som bliver respekteret over det meste af Europa for den indsats, de gør. Om det er i IFOR, eller det er i SFOR, eller hvad det er for nogle afdelinger, de bliver sendt ud, om det er under OSCE, eller hvor det er, de har været sendt ud, har de gjort en kæmpeindsats. Det har vi den dybeste respekt for.

Men i Albanien ser vi ikke, at det er det, der er problemet. Vi ser ikke, at de danske soldater vil have en fair chance. Vi kan ikke se andet, end at når man har sammensat en styrke på 6.000 mand, som skal ledes af Italien, Grækenland, Tyrkiet, Frankrig, Spanien, Rumænien og Østrig – Østrig er kun med med ca. 100 mand – ja, så er det alle lande, hvis styrker vi ikke er vant til at samarbejde med.

Jeg kan godt forstå, at udenrigsministeren som formand for OSCE siger: Jamen vi skal selvfølgelig også sende nogle af sted, for det lyder så nydeligt, og vi har formandskabet. Men det er altså ikke særlig relevant i denne sag.

Fremskridtspartiet vil gerne være med til at sende militærhjælp, hver gang der er tale om en fredsbevarende operation under NATO-kommando. Men det er ikke det, der er tale om her. Der er tale om et ulykkeligt land, der virkelig har brug for humanitær hjælp, har brug for fødevarer, har brug for at blive styrket i opbygningen af et demokratisk samfund. Men intet af det kan man gøre med et gevær i hånden, og jeg forstår ikke, hvorfor vi skal sende 65 danske soldater derned.

Der er blevet sagt meget om og diskuteret længe: Hvad skal disse 6.000 mand – for det er jo den samlede styrke – der i virkeligheden skal arbejde på samme sag? Skal de afvæbne dem, der har taget våben? Nej, det skal de ikke, for det fik de faktisk ikke mandat til i FN. De skal blot gå og sikre sig, at der ikke bliver skudt.

Der er ikke nogen, der på nuværende tidspunkt har skudt på den nødhjælp, der er kommet frem. Der er altså heller ingen grund til at